

Arrest

nr. 260 010 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MORETUS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 december 2004 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 16 februari 2006 wordt hij erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.2. Verzoeker wordt op 18 mei 2009 door het hof van beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en voor het deel uitmaken van een vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen.

1.3. Verzoeker wordt op 23 november 2010 door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door

twee of meer personen, met behulp van een voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren en met gebruik of vertoon van wapens.

1.4. Verzoeker wordt op 30 juni 2014 door het hof van beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden en een geldboete, alsook tot een bijzondere verbeurdverklaring, voor het omzetten of overdragen van vermogensvoordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen.

1.5. De commissaris-generaal beslist op 23 december 2016 tot intrekking van de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij stelt vast dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, nu hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hij oordeelt verder dat de situatie in Tsjetsjenië intussen is veranderd en dat het enkele gegeven van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn uit de republiek Tsjetsjenië niet volstaat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Hij stelt vast dat de geloofwaardigheid van een actuele vrees bij terugkeer niet kan worden vastgesteld. De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Tsjetsjenië, Rusland, en dat een verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 28 maart 2017 wordt verzoeker door het hof van beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte als gevolg.

1.7. Verzoeker dient op 22 oktober 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van een van zijn minderjarige kinderen met de Belgische nationaliteit. Op 29 oktober 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en om redenen van openbare orde. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.8. Bij arrest van 2 december 2019 met nr. 229 672 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.9. Nadat verzoeker werd gehoord, wordt op 24 februari 2020 beslist tot beëindiging van het recht op verblijf op basis van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet en omwille van ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissingen.

1.10. Op 27 mei 2020 en op 24 december 2020 dient verzoeker nieuwe aanvragen in tot gezinshereniging met een van zijn kinderen met de Belgische nationaliteit. Op respectievelijk 17 september 2020 en 16 maart 2021 wordt telkens beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met toepassing van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook ditmaal gaat verzoeker niet in beroep tegen de genomen beslissingen.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 27 april 2021, na verzoeker opnieuw te hebben gehoord, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.04.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [I.]

voornaam : [A.H.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [G.]

nationaliteit : Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.04.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980: vijftien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene diende op 7.12.2004 in België een asielaanvraag in. Op 17.02.2006 werd hem door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen het vluchtelingenstatuut toegekend. Volgend op deze beslissing werd betrokkene op 04.11.2008 in het bezit gesteld van B kaart geldig tot 02.09.2021. Echter, betrokkene werd achtereenvolgend veroordeeld voor volgende feiten: Op 18.05.2009 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 1 jaar omwille van verenging van misdadigers om wanbedrijven te plegen; op 23.11.2010 door de Correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van € 500,00 x 6.5 = € 2750 omwille van 'diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door 2 of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander ai dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling); op 30.06.2014 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 37 maanden en een geldboete van € 1250 x 5.5 = € 6875.00, alsook tot een bijzondere verbeurdverklaring omwille van 'het omzetten of overdragen van vermogensvoordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de Inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen ofte verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden; op 28.03.2017 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van €300,00 x 5 = € 1500 wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte.

Ten gevolge hiervan heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen Staatlozen, na betrokkene gehoord te hebben, op basis van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15.12.1980, het vluchtelingenstatuut van betrokkene op 27.12.2016 ingetrokken aangezien de veroordelingen in hoofde van betrokkene kunnen beschouwd worden als "zeer ernstig" in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15.12.1980. Een verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot intrekking van het vluchtelingenstatus van betrokkene werd op 05.12.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waardoor de intrekking definitief is geworden.

Vervolgens werd op 17.03.2020, na toepassing van het hoorrecht, betrokkenes recht op verblijf op basis van artikel 22, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, ingetrokken. Deze beslissing (bijlage 13 octies) werd met een bevel om het grondgebied te verlaten per aangetekend schrijven aan betrokkene betekend. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 27.05.2020 en op 24.12.2020 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging aan meteen Belgisch kind ([I.T.] RR n° [...]) op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze twee aanvragen werden op respectievelijk 05.08.2020 en 17.03.2021 geweigerd, beslissingen (bijlage 20) die hem per aangetekend schrijven werden betekend. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissingen.

Voordat zijn recht op verblijf werd ingetrokken, vulde betrokkene op 03.01.2020 betrokkene in het kader van het hoorrecht een vragenlijst In, waarin hij zich als reden waarom hij niet naar zijn land zou kunnen terugkeren, beriep op de aanwezigheid van zijn kinderen in België, het feit dat hij lijdt aan hepatitis B, zijn werk en zijn aangehaalde integratie in België, de algemene situatie in Tjetjenië/Rusland en dezelfde problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag. Wat betreft de aanwezigheid van zijn kinderen in België, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de kinderen niet op hetzelfde adres als betrokkene wonen. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel

als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien kan het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land zeer ernstig schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Wat betreft de door betrokkene aangehaalde integratie en het feit dat hij werkt, dient te worden vastgesteld dat betrokkene heden niet gemachtigd is om in België te werken. Bovendien is het ernstig gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, superieur aan de privébelangen of de aangehaalde integratie van betrokkene. Verder beroept betrokkene zich op het feit dat hij lijdt aan chronische hepatitis B. Echter In het administratief dossier van betrokkene zijn geen elementen te vinden die een contra indicatie zouden om te reizen of die zouden wijzen op het bestaan van een noodzakelijke behandeling in België. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Ten slotte beriep betrokkene zich op de algemene situatie in Tsjetjenië/Rusland en de problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn asielaanvraag van 2004. Echter, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft reeds in haar beslissing van 27.12.2016 tot intrekking van het vluchtelingenstatuut van betrokkene vastgesteld dat betrokkene kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat de door hem bij zijn asielaanvraag ingeroepen elementen, niet meer actueel zijn. Betrokkene bracht sedertdien geen enkele nieuw element aan dat een nieuwe evaluatie van de vrees voor terugkeer zou kunnen verantwoorden. Het enkel feit Tsjetsjeen te zijn volstaat niet een mogelijke vrees voor terugkeer uit te maken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Rusland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In het hoorrecht van 27.04.2021 brengt betrokkene geen andere/nieuwe elementen aan dan hetgeen hij in het hoorrecht van 03.01.2020 aanhaalde.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”

1.12. Verzoeker wordt op 14 mei 2021 gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, Rusland.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“De bestreden beslissing legt verzoeker een verbod op om het grondgebied van de lidstaten te betreden gedurende een termijn van vijftien jaar, gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten dat in een afzonderlijk beroep wordt aangevochten.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

[...]

Verwerende partij legde aan verzoeker een inreisverbod van 15 jaar op.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is dit enkel mogelijk indien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het Hof van Justitie gedefinieerd in het Bouchereau arrest :

"het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt; het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'.

Omdat er in casu een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar werd opgelegd, dient verwerende partij niet te motiveren waarom er sprake is van een gewone bedreiging van de openbare orde, maar wel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu wordt verzoeker een inreisverbod van 15 jaar opgelegd.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar 4 verschillende veroordelingen en stelt hierover:

"Echter, betrokkene werd achtereenvolgend veroordeeld voor volgende feiten: Op 18.05.2009 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 1 jaar omwille van verenging van misdadigers om wanbedrijven te plegen; op 23.11.2010 door de Correctionele rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van € 500,00 x 5.5 = € 2750 omwille van 'diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door 2 of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling); op 30.06.2014 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 37 maanden en een geldboete van € 1250 x 5.5 = € 6875.00, alsook tot een bijzondere verbeurdverklaring omwille van 'het omzetten of overdragen van vermogensvoordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden; op 28.03.2017 door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van €300,00 x 5 = € 1500 wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte.

(...) Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel."

Verwerende partij motiveert dus waarom verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar motiveert niet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Nochtans is dit een wettelijke voorwaarde om een inreisverbod van meer dan vijfjaar, in casu zelfs vijftien jaar, te kunnen opleggen.

Verwerende partij stelt tot slot nog in de bestreden beslissing dat verzoeker "niet getwijfeld" heeft om op illegale wijze te verblijven en de openbare orde "zeer ernstig te verstoren". Echter, illegaal verblijf is een voorwaarde sine qua non voor een inreisverbod. Een inreisverbod kan uiteraard alleen worden opgelegd indien de betrokkene niet over een wettig verblijf beschikt.

Dat verzoeker "niet heeft getwijfeld" om op illegale wijze in België te verblijven, blijkt niet uit het administratief dossier. Zonder de ernst van de feiten in twijfel te willen trekken, merkt verzoeker op dat hij in België verblijft sinds het plegen van de feiten. Na de feiten werd hij meteen van zijn vrijheid

beroofd. Verzoeker pleegde de feiten niet vanuit onwettig verblijf. Zijn verblijfsrecht werd na het uitzitten van zijn gevangenisstraf ingetrokken op 17 maart 2020. Hij verblijft momenteel dus slechts 1 jaar onwettig in België.

Het belang van de immigratiecontrole, waarnaar verwerende partij verwijst, is geen individuele omstandigheid en kan dus evenmin verantwoord worden waarom verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt waarom verzoeker een ernstige bedreiging van de openbare orde vormt en geen gewone bedreiging van de openbare orde.

Omdat verwerende partij het ernstig karakter van de bedreiging voor de openbare orde niet onderbouwt, schendt zij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

Bovendien is verwerende partij onzorgvuldig geweest, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Eerste onderdeel

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

[...]

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar, verder te bepalen door verwerende partij.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van verzoeker in rekening dient te nemen.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verzoeker kreeg een inreisverbod met de termijn van maar liefst 15 jaar opgelegd. Hierbij werd geen rekening gehouden met de impact hiervan op verzoekers gezinsleven met zijn 3 kinderen zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

In casu stelt verwerende partij met betrekking tot zijn familieleven:

"Wat betreft de aanwezigheid van zijn kinderen in België, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de kinderen niet op hetzelfde adres als betrokkene wonen. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien kan het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land zeer ernstig schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is."

Verwerende partij is dus wel degelijk op de hoogte van verzoekers gezins- en familielevens.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150). Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHRM, ontstaat de band tussen een kind en zijn ouder uit het feit van de geboorte zelf. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd. (EHRM 19 februari 1996, Gul t. Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De natuurlijke gezinsband tussen ouder en kind wordt niet beëindigd door het feit dat de ouders (echt)scheiden met als gevolg dat het kind niet langer samenleeft met één van zijn ouders (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59). Tussen ouders en kinderen is er dus quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

In casu is de sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoeker en zijn kinderen duidelijk. Verzoeker is vader van 3 kinderen van 16, 14 en 9 jaar oud. Zij wonen bij hun moeder, [I.Z.], in Oostende maar zien verzoeker wekelijks. De jongste dochter gaat soms logeren bij verzoeker. Ook toen verzoeker in de gevangenis zat kwamen zijn kinderen hem bezoeken. Wanneer verzoeker in de gevangenis van Gent zat, kwamen zijn kinderen vaak op bezoek. Wanneer hij werd overgebracht naar de gevangenis van Hasselt waren de kinderen afhankelijk van een vriend van verzoeker om hen van West-Vlaanderen naar Limburg te brengen en waren de bezoeken minder talrijk (stuk 2).

Verzoekers kinderen zijn erg gehecht aan hun vader. Ze hebben een goede band.

Aan het bestaan van verzoekers gezinsleven met zijn dochter enerzijds en zijn partner anderzijds, of aan de hechtheid hiervan, kan dan ook niet getwijfeld worden.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot het gezinsleven dat "de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker

indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. "

De bestreden beslissing stelt verkeerdelijk dat verzoekers verwijdering geen enorm ontwrichtende impact zal hebben op het leven van zijn kinderen omdat ze niet samenleven.

Nu verzoeker zich van 2014 tot 2018 in de gevangenis bevond was het inderdaad onmogelijk dat zijn kinderen bij hem verbleven. Echter, sinds zijn vrijlating ziet hij zijn kinderen 1 keer per week en komt zijn jongste dochter af en toe logeren. Verzoeker en zijn kinderen doen allerlei activiteiten samen en vormen samen een gezinnetje (stuk 3)

Bovendien blijkt eveneens uit de voorgelegde bezoekersoverzichten dat verzoekers kinderen hem af en toe kwamen bezoeken in de gevangenis (zie supra) (stuk 2). Er werd tevens het bewijs voorgelegd van maandelijkse overschrijvingen van verzoeker naar zijn ex-partner of één van de kinderen in kader van alimentatie en zakgeld (stuk 4). Actueel is de afspraak dat verzoeker 75 euro per maand per kind aan alimentatie betaald.

Het zal daarbij tevens quasi onmogelijk worden hun affectieve band te onderhouden vanop afstand. Des te meer voor verzoekers jongste dochter, zij is 9 jaar oud, waardoor zij niet in staat is zelfstandig contact te onderhouden met haar vader. Zij zal hiervoor steeds afhankelijk zijn van de hulp van anderen, in het bijzonder haar moeder. Een negenjarig kind kan namelijk niet uit eigen beweging een telefoon- of Skypegesprek met haar vader tot stand brengen, laat staan hem op eigen houtje gaan bezoeken in Rusland- een land waar noch zij noch de andere kinderen ooit zijn geweest en geen enkele voeling mee hebben. Het is belangrijk om hierbij te noteren dat verzoeker en de moeder van zijn kinderen een vechtscheiding achter de rug hebben en niet meer op een degelijke manier kunnen communiceren. Het is dus erg onwaarschijnlijk dat zij akkoord zal gaan om haar kinderen naar Rusland te sturen om hun vader te bezoeken.

Daarbij loopt ook het prijskaartje van een reis naar Rusland voor 3 kinderen erg op. Zij zullen hiervoor bijgevolg volledig afhankelijk zijn van anderen om deze bezoeken te financieren.

Daarenboven zullen telefonische of online contacten tussen vader en jongste dochter onvermijdelijk erg moeizaam verlopen, gelet op de jonge leeftijd van zijn jongste kind.

Daarbovenop beschikken verzoekers 2 jongste kinderen niet over de Russische nationaliteit. Zij dragen enkel de Belgische nationaliteit (stuk 6). Dit vormt in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert wel degelijk een beletsel om hun vader te gaan bezoeken in diens land van herkomst gezien de visumverplichting.

Er werd door verwerende partij op geen enkel ogenblik onderzocht in hoeverre het mogelijk zou zijn voor verzoekers kinderen om hun vader te gaan bezoeken als Belgische onderdanen in Rusland, een land waar zij geen enkele binding mee hebben en niet over een verblijfsrecht beschikken.

Verwerende partij diende te onderzoeken in hoeverre er beletselen bestaan voor verzoekers kinderen om hun vader te bezoeken in Rusland gedurende de periode van 15 jaar dat hij het grondgebied niet mag betreden, en of in de tussentijd indirecte contacten met internet en telefoon, die in het geval van de jongste dochter op initiatief van volwassen personen tot stand dienen te komen, volstaan om de affectieve band te onderhouden evenals of dit in het belang van het kind is.

In casu is het duidelijk dat er ernstige hindernissen bestaan voor verzoekers kinderen om contact te onderhouden met hun vader, gelet op hun nationaliteit, hun jonge leeftijden en gelet op het verbod om het Schengengebied te betreden gedurende 15 jaar.

De beslissing van verwerende partij heeft een grote impact op het gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen.

Verwerende partij moest de relatie tussen verzoeker en zijn kinderen onderzoeken en meenemen in haar beoordeling, quod non. Zij heeft onvoldoende rekening gehouden met alle bovenstaande feitelijke omstandigheden in haar beoordeling en ging hierdoor uiterst onzorgvuldig te werk.

Het beschermde privéleven omhelst daarnaast erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit: "However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61), and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect." (EH RM, GK, *Liner t. Nederland*, 5 juli 2005, §59.).

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier al zeer lang verblijft. Hij heeft hier namelijk quasi zijn volledig volwassen leven doorgebracht, heeft daardoor duurzame banden met zijn omgeving opgebouwd, is cultureel en economisch geïntegreerd, heeft hier 3 kinderen, vrienden, kennissen, ...

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie over dit privéleven. Dit werd op geen enkele manier in rekening gebracht door verwerende partij.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en privéleven, en verwerende partij hiervan op de hoogte was, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

Elke lidstaat heeft het recht het verblijf en binnenkomst van vreemdelingen te controleren onder het EVRM. Het EVRM garandeert geen recht op verblijf of binnenkomst op zich, en in *Üner v. Nederland* stelt de Grote Kamer van het Hof daarbij in §54:

"(...) and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see *Da lia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-1, p. 91, § 52; *Mehemi v. France*, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p. 1971, § 34; *Boultif v. Switzerland*, cited above, § 46; and *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, ECHR 2003-X, §113)"

Een lidstaat kan dus in geval van misdrijven een veroordeelde vreemdeling het land uitzetten, mits deze beslissing in overeenstemming is met wat voorzien is door de wet, noodzakelijk is in een democratische samenleving, en proportioneel ten opzichte van een legitiem doel, dus in zoverre het tweede lid van artikel 8 EVRM gerespecteerd werd.

In *Üner t. Nederland* zet de Grote Kamer nog eens de lijnen uit met betrekking tot artikel 8 EVRM in het geval er een misdrijf gepleegd werd. Er wordt aangegeven dat zelfs als de bepaling geen absoluut recht op niet-verwijdering inhoudt, de rechtspraak van het Hof wel erg duidelijk maakt dat er omstandigheden zijn waarbij een verwijdering aanleiding geeft tot een schending van het recht op een privéleven.

"Even if Article 8 of the Convention does not therefore contain an absolute right for any category of alien not to be expelled, the Court's case-law amply demonstrates that there are circumstances where the expulsion of an alien will give rise to a violation of that provision (see, for example, the judgments in *Moustaquim v. Belgium*, *Beldjoudi v. France* and *Boultif v. Switzerland*, cited above; see also *Amrollahi v. Denmark*, no. 56811/00, 11 July 2002; *Yilmaz v. Germany*, no. 52853/99, 17 April 2003; and *Keles v. Germany*, 32231/02, 27 October 2005)." (EHRM, GK, *Üner t. Nederland*, 5 juli 2005, §57)

Men moet zich de vraag stellen of deze inbreuk (namelijk het inreisverbod van 15 jaar) noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het EHRM stelt dat, hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht uitmaakt, er omstandigheden bestaan waar de uitwijzing van de betrokkene een schending van dit recht kan uitmaken (zie ondermeer de arresten *Moustaquim*; *Beldjoudi v. France*, 26 March 1992, Series A no.234-A; en *Boultif*). In het arrest *Boultif* ontwikkelde het Hof criteria om na te gaan of een uitwijzingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is tot het nagestreefde doel:

- De aard en ernst van de gepleegde feiten;
- De duur van het verblijf van de verzoeker in het land van waaruit hij wordt teruggestuurd;
- De verstreken tijd sinds de gepleegde feiten en het gedrag van de verzoeker gedurende die periode;
- De nationaliteiten van de betrokken personen;
- De familiale situatie van de verzoeker, zoals de lengte van het huwelijk, en andere factoren die effectiviteit van verzoekers familieleven;
- Het feit of de partner van de verzoeker kennis had van de gepleegde feiten op het moment van het aanvangen van de relatie;
- De aanwezigheid van kinderen, en desgevallend, hun leeftijd;
- De ernst van de moeilijkheden waarmee de partner van de verzoeker geconfronteerd in het land waarnaar de verzoeker zal worden uitgewezen.

Uw Raad bevestigde deze criteria in een arrest nr. 197 311 van 22 december 2017 en stelde als volgt:

"3.12. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner* criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;

- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70)."

In het geval van vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient bijgevolg te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, quod non.

In casu moet er dus rekening gehouden worden met het belang en welzijn van verzoekers kinderen en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker in België. Daarbij heeft verzoeker zij gehele gevangenisstraf uitgezeten.

Zoals uw Raad in hetzelfde arrest oordeelde volstaat het louter verwijzen naar het bestaan van strafbare feiten niet om beperkende verblijfsmaatregelen op te leggen:

"3.7. [...] Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. "

Verzoeker heeft effectief enkele jaren geleden verschillende misstappen begaan, waarvoor hij zijn straffen recentelijk heeft uitgezeten. Verzoeker probeert ook op geen enkele manier zijn misstappen te minimaliseren. Echter, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, betekent dit geenszins dat verzoeker automatisch een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Verzoeker heeft zijn leven gebeterd sinds het plegen van het laatste strafbare feit vier jaar geleden, mede door de invloed van een vaste job (stuk 7) en een nieuwe woonplaats te Antwerpen. Hij heeft nieuwe perspectieven gekregen en is erg gemotiveerd om voor zijn kinderen en zijn job zijn leven weer op de rails te zetten.

Gescheiden leven van zijn kinderen en een deel van hun opvoeding missen door zijn verblijf in de gevangenis weegt erg zwaar op verzoeker waardoor hij zijn uiterste best wil doen om nooit meer in dezelfde positie te belanden.

Al deze elementen dienden in rekening te worden gebracht door verwerende partij, quod non.

Er kan derhalve niet worden ingezien hoe een inreisverbod van 15 jaar noodzakelijk is in een democratische samenleving noch proportioneel is.

In het arrest Üner tegen Nederland vestigt het EHRM specifiek de aandacht op twee criteria, ontwikkeld in het arrest Boultif (Üner t. Nederland [GC], no. 46410/99, ECHR 2006-XII), namelijk het hoger belang van het kind en de duurzaamheid van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van herkomst.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het familie-, gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij

een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

"Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Deze proportionaliteitstoets had conform de zogenaamde Boultif-criteria ook als element moeten in rekening brengen dat verzoeker reeds 17 jaar in België verblijft waardoor hij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd, én over een gezinsleven beschikt met zijn 3 minderjarige kinderen met wie hij een bijzondere band heeft opgebouwd en voor wie het quasi onmogelijk zou zijn contact te onderhouden bij een verwijdering.

Zoals *supra* uiteengezet mag daarbij niet uit het oog worden verloren dat verzoekers 2 jongste kinderen niet de nationaliteit bezitten van verzoekers thuisland. Naast alle andere praktische en financiële aspecten vormt dit een ernstige belemmering van hun mogelijkheden om verzoeker te gaan bezoeken in Rusland.

Verwerende partij had hierbij ook in aanmerking moeten nemen dat verzoeker na een zware vechtscheiding niet meer overeenkomt met zijn ex-vrouw en dat zijn ex-vrouw dus hoogstwaarschijnlijk zal weigeren om haar kinderen naar Rusland te sturen voor een bezoek aan verzoeker. Bijgevolg zullen verzoeker en zijn kinderen elkaar gedurende meerdere jaren niet meer in persoon kunnen zien. Dit kan zeer nefaste gevolgen hebben voor hun affectieve banden.

De bestreden beslissing houdt daarenboven geen enkele rekening met het hoger belang van de kinderen van verzoeker. De bestreden beslissing vermeldt niets met betrekking tot de leeftijd van zijn kinderen en de kwetsbare positie waarin zij zich bevinden. Nochtans wordt er aan deze gezinsband niet getwijfeld in de bestreden beslissing.

Het belang van ieder kind dat door de bestreden beslissing geraakt wordt dient een essentiële overweging te vormen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. In casu gaat het over verzoekers

kinderen van 16, 14 en 9 jaar oud, die verder zullen moeten opgroeien zonder hun vader en de manier waarop zij geraakt zullen worden door de beslissing. Hiermee werd nauwelijks rekening gehouden door verwerende partij.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt: *amper*

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)"

Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat "[o]vereenkomstig het Verdrag van 1999 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen. "

Overweging 24 voegt hieraan toe: "In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. "

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, 1 and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be

chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Het EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing/inreisverbod om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved', their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

Zeer recent heeft het EHRM in het arrest Unuane t. Verenigd Koninkrijk met unanimiteit bepaald dat de deportatie van een Nigeriaanse man met een strafblad een schending inhield van artikel 8 EVRM. De deportatie was een onevenredige inmenging in zijn gezinsleven omdat het hem van zijn kinderen scheidde. Er werd geen billijk evenwicht gevonden tussen het hoger belang van de kinderen van verzoeker en de vrees voor de openbare orde (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, 24 november 2020, nr. 80343/17):

"87. That being said, the Court has tended to consider the seriousness of a crime in the context of the balancing exercise under Article 8 of the Convention not merely by reference to the length of the sentence imposed but rather by reference to the nature and circumstances of the particular criminal offence or offences committed by the applicant in question and their impact on society as a whole. In that context; the Court has consistently treated crimes of violence and drug-related offences as being at the most serious end of the criminal spectrum (see, for example, Maslov, cited above, § 85; A.W. Khan v. the United Kingdom, no. 47486/06, § 40, 12 January 2010; Da lia v. France, 19 February 1998, § 54, Reports of Judgments and Decisions 19981; and Baghli v. France, no. 34374/97, § 48, ECHR 1999 VIII

but see also *Lukic v Germany*, no. 25021/08, 20 September 2011 involving multiple convictions for fraud). In any event; the fact that the offence committed by an applicant was at the more serious end of the criminal spectrum is not in and of itself determinative of the case. Rather, it is just one factor which has to be weighed in the balance, together with the other criteria which emerge from the judgments in *Boultif* and *Oner*.

88. In the present case the Upper Tribunal did weigh those other criteria in the balance, albeit exclusively with reference to the applicant's partner. After all, having concluded that they had no hesitation in saying that it would be in the best interests of the children to remain in the United Kingdom with both of their parents and that it would be "unduly harsh" to separate them, they allowed his partner's appeal and those of the minor children including under Article 8 of the Convention. Although many of the factors relevant to applicant's partner's appeal were essentially the same as those relevant to his own, his appeal was dismissed on the sole basis there were no "very compelling circumstances" over and above those which had applied in respect of his partner.

89. In the Court's view, this conclusion is not reconcilable with Article 8 of the Convention. The Upper Tribunal itself acknowledged the strength of the applicant's ties to his partner and children, all of whom would stay in the United Kingdom. It also acknowledged that his partner and children needed him, and this need for parental support was particularly acute in the case of D on account of his medical condition and forthcoming surgery. Finally, it accepted that it was in the best interests of the children for him to remain in the United Kingdom, a factor which, according to the Court's case-law, must be accorded significant weight (see *Krasniqi v. Austria*, no. 41697/12, § 47 25 April 2017). Having regard to these careful and detailed findings by the Upper Tribunal, which must carry significant weight in the overall assessment of proportionality, the Court considers that in the circumstances of the present case the seriousness of the particular offence(s) committed by the applicant was not of a nature or degree capable of outweighing the best interests of the children so as to justify his expulsion. It therefore considers that the applicant's deportation was disproportionate to the legitimate aim pursued and as such was not "necessary in a democratic society". "

Er werd in casu op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van het kind en de impact van de bestreden beslissing op verzoekers 3 kinderen. De bestreden beslissing stelt louter op algemene wijze dat (door middel van een ongeciteerde copy-paste van een niet nader bepaald arrest van uw Raad) dat de bijzondere plaats van het hoger belang en welzijn van het kind het niet onmogelijk maakt rekening te houden met andere belangen.

Nochtans is de enorme weerslag van de bestreden beslissing op verzoekers kinderen overduidelijk. Wanneer verzoeker aangehouden blijft (en bij uitbreiding nadien van het grondgebied verwijderd) zullen zijn kinderen verder moeten opgroeien zonder hun vader nu hij het voorwerp uitmaakt van een verbod het Schengengebied te betreden gedurende 15 jaar. Zijn kinderen zullen hun mannelijk rolmodel verliezen, zonder degelijk te kunnen begrijpen waarom verzoeker verdwijnt. Daarbij zullen de bestaande banden tussen hen volledig worden verbroken, en wordt hun de mogelijkheid ontnomen om hun hechte band verder uit te bouwen. Zoals supra aangetoond zal niet alleen hun recht om niet van de ouders te worden gescheiden worden aangetast, maar ook hun recht om rechtstreeks persoonlijk contact met verzoeker te onderhouden, nu dit zeer moeilijk zo niet onmogelijk blijkt (zie supra).

Het is duidelijk dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, en de weerslag van de beslissing op de kinderen. Het onderzoek van verwerende partij was dan ook uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had terdege rekening moeten houden met alle feitelijke omstandigheden van het geval, quod non.

De bestreden beslissing schendt daardoor niet enkel artikel 8 EVRM, maar ook artikel 24 van het Handvest, door geen rekening te houden met het belang van het kind, en het bestaande gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen onvoldoende in rekening te brengen.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, bij haar besluit om een inreisverbod van 15 jaar op te leggen voor het volledige Schengengebied rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Tweede onderdeel

Bovendien lijdt verzoeker aan chronische hepatitis B en C sinds 2015 (stuk 5). Hij wordt hiervoor 6-maandelijks onderzocht in het ziekenhuis. Hij voelt zich regelmatig griepig en moe.

Het is noodzakelijk dat verzoeker om de 6 maanden zijn lever laat onderzoeken omdat chronische hepatitis op lange termijn kan resulteren in leverkanker en cirrose, en zelfs tot de dood:

"Door een chronische actieve hepatitis B-infectie kan na 10-20 jaar verlittekening van de lever ontstaan, levercirrose en leverfibrose. Mensen met chronische actieve hepatitis B kunnen op den duur ook leverkanker krijgen, waardoor mensen kunnen overlijden."

"Bij deze mensen blijft het hepatitis C-virus sluimerend aanwezig, zonder ziekteverschijnselen te veroorzaken. Deze groep wordt 'drager' van het virus. Hun bloed blijft besmettelijk voor mensen in hun

omgeving. Het grootste gevaar is dat deze chronische hepatitis kan leiden tot levercirrose (20% van de gevallen) en soms ook tot leverkanker. Dit kan tot de dood leiden."

Verwerende partij verwijst dus naar de verklaringen van verzoeker en concludeert hieruit dat zijn medische toestand niet van die aard is dat een uitwijzing een schending van artikel 3 EVRM teweeg zou brengen.

Echter, verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de concrete medische situatie van verzoeker, naar de vraag of zijn medische behandeling beschikbaar en toegankelijk voor hem zal zijn in Rusland en of deze ononderbroken zal kunnen worden verdergezet. Dit terwijl verzoekende partij een ernstige medische aandoening heeft waarvoor hij elke 6 maanden naar het ziekenhuis moet en dat deze 2-jaarlijkse check-ups en eventuele medische behandelingen niet mogen worden onderbroken (zie stuk 5).

Door verzoeker te bevragen over zijn medische toestand, te verwijzen naar zijn antwoorden en zonder enig onderzoek te stellen dat er geen schending van artikel 3 EVRM is, schiet verwerende partij ernstig tekort in haar onderzoeksplicht onder artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Het kwam in casu aan verwerende partij toe om een grondig en zorgvuldig onderzoek te doen op basis van alle elementen in het dossier en op basis van de recente landeninformatie die beschikbaar is over de gezondheidszorg in Rusland. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat dit gebeurd is.

De bescherming van artikel 3 EVRM is immers absoluut en geldt ook voor personen die criminele feiten pleegden, hoe ernstig ook. Dit principe werd vastgelegd door het EHRM in het arrest Chahal en is sindsdien vaste rechtspraak. Het Hof beschouwt het refoulementverbod als één van de fundamentele waarden van een democratische samenleving en stelt tot foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen verboden zijn, ongeacht het gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid dat van de vreemdeling uitgaat. (EHRM, Chahal v. VK, 1996; EHRM, Soering v. VK, 1989; EHRM, Ahmed v. Oostenrijk, 1996.)

We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor een zeer lange tijd zijn 3 minderjarige kinderen niet meer kan zien. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door nauwelijks rekening te houden met verzoekers gezinsleven en de feitelijke omstandigheden.

Op basis van de Boultif-criteria kan tevens onmogelijk besloten worden dat het inreisverbod van 15 jaar proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving. Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten. Verzoeker heeft 3 kinderen met de Belgische nationaliteit, die ernstige moeilijkheden zouden kennen om hun vader te bezoeken in Rusland, alsook om contact met hem te onderhouden.

De familiale banden zouden gedurende 15 jaar vanop afstand moeten worden uitgeoefend.

Verwerende partij heeft bijgevolg ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind zoals vereist door artikel 74/13 Vw.

Daarbij heeft verwerende partij geen adequaat onderzoek gedaan naar de concrete medische situatie van verzoeker, en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in Rusland. Hierdoor handelde zij in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij beschikt niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 3, 8 en 12 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoeker en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.”

2.2.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Zo wordt geduid dat de verwijderingsmaatregel van dezelfde dag gepaard gaat met een inreisverbod voor 15 jaar omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er wordt gewezen op de feiten waarvoor verzoeker achtereenvolgend werd veroordeeld. In de eerste plaats het feit van vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen, waarvoor verzoeker op 18 mei 2009 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Vervolgens de feiten van *‘diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door 2 of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (herhaling)’*, waarvoor verzoeker op 23 november 2010 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete. Verder de feiten van *‘het omzetten of overdragen van vermogensvoordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden’*, waarvoor verzoeker op 30 juni 2014 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden, een geldboete en bijzondere verbeurdverklaring. Tenslotte de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte als gevolg, waarvoor verzoeker op 28 maart 2017 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete.

Verweerder wijst erop dat de gepleegde feiten als dermate zwaarwichtig werden beschouwd dat deze rechtvaardigden dat verzoekers vluchtelingenstatus werd ingetrokken. Ook verwijst hij naar de vervolgens door hem op 17 maart 2020 genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet ofwel omwille van ernstige redenen van openbare orde. Hij wijst nog op de afwijzing van de navolgende aanvragen van verzoeker tot gezinshereniging met zijn Belgische kinderen. Hij merkt op dat verzoeker niet in beroep ging tegen al de voormelde door hem genomen beslissingen. Hij geeft aan van oordeel te zijn dat verzoeker actueel nog steeds een *‘ernstig gevaar’* vormt voor de openbare orde.

Verweerder gaat daarnaast in op de aanwezigheid van verzoekers kinderen in België, zoals aangehaald door verzoeker tijdens het horen in het kader van de terugkeerprocedure. In dit verband merkt verweerder op dat de kinderen niet op hetzelfde adres als verzoeker wonen en benadrukt hij dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. In zoverre verzoeker nog wees op zijn integratie en

werk in België, wijst verweerder erop dat verzoeker heden niet langer gemachtigd is om te werken in België en acht hij het ernstige gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur aan verzoekers privébelangen in België. In zoverre verzoeker verder aangaf chronische hepatitis B te hebben, motiveert verweerder nog dat het administratief dossier geen elementen bevat die wijzen op een contra-indicatie om te reizen of op het bestaan van een noodzakelijke behandeling in België. Ten slotte stelt hij dat de commissaris-generaal reeds oordeelde dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat de door hem bij zijn asielaanvraag ingeroepen elementen niet meer actueel zijn. Besluitend is verweerder van oordeel dat, rekening houdend met de gegevens dat verzoeker niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en hij de openbare orde zeer ernstig heeft verstoord en het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, het proportioneel is een inreisverbod voor 15 jaar op te leggen.

Er wordt bijgevolg formeel gemotiveerd waarom wordt overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor 15 jaar en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

Verzoeker benadrukt het gegeven dat, om een inreisverbod voor 15 jaar te kunnen opleggen, sprake moet zijn van een *“ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* en dat dit overeenkomstig rechtspraak van het Hof van Justitie impliceert dat er sprake moet zijn van *“het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”* en van een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging [...] voor een fundamenteel belang van de samenleving”*. Hij stelt dat hiervoor een risico op recidive aanwezig moet zijn. Hij is van mening dat verweerder enkel motiveert waarom hij een bedreiging is voor de openbare orde, maar niet waarom hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verweerder heeft evenwel duidelijk gemotiveerd op basis van welke door verzoeker gepleegde feiten hij van mening is dat deze een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, met verwijzing ook naar zijn eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 maart 2020 waarin reeds nadrukkelijk werd gemotiveerd waarom in hoofde van verzoeker *“ernstige redenen van openbare orde”* spelen, alsook de navolgend genomen beslissingen tot weigering van gezinshereniging met zijn Belgische kinderen van 5 augustus 2020 en 17 maart 2021 waarin nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde werd vastgesteld. In deze eerdere beslissingen werd ook reeds duidelijk gemotiveerd over het reële risico op recidive. Verweerder benadrukt dat verzoeker niet in beroep ging tegen deze beslissingen, waardoor deze definitief in het rechtsverkeer zijn. Hij geeft aan dat verzoeker actueel nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Er moet aldus worden aangenomen dat verweerder met zijn motivering aangeeft zijn beoordeling in de eerder door hem genomen beslissingen te handhaven, waarbij de laatste dateert van slechts ongeveer een maand voor het nemen van de bestreden beslissing, en hij van oordeel is dat deze beoordeling actueel nog steeds zijn gelding behoudt. Het thans bestreden inreisverbod is trouwens ook het sluitstuk van de terugkeerprocedure die werd ingezet met het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 maart 2020. Omdat verzoeker geen gevolg had gegeven aan dit bevel, werd op 27 april 2021 opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal met beslissing tot verwijdering naar het land van herkomst en hieraan gekoppeld het thans bestreden inreisverbod.

In het licht van wat voorafgaat, moet worden aangenomen dat verzoeker kan worden geacht de redenen te kennen waarom er volgens het bestuur in zijn hoofde sprake is van een *“ernstige bedreiging voor de openbare orde”*.

De motivering van het bestreden inreisverbod voor 15 jaar laat verzoeker toe om zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen, op een wijze die hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker toont ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt en waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Hij toont niet aan dat de voorziene (formele) motivering niet afdoende is en hem niet toelaat om zich met voldoende kennis van zaken hiertegen in rechte te verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

2.2.4. Zoals reeds werd aangegeven, wordt verzoeker een inreisverbod voor een duur van 15 jaar opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, omdat hij gelet op zijn persoonlijke gedragingen een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en rekening houdend met de vermelde individuele omstandigheden van het geval.

2.2.5. In zoverre de bestreden beslissing mede steunt op de vaststelling dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker dit motief geenszins onderuit haalt. Hij betwist niet dat hij naliet gevolg te geven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 17 maart 2020 en hij stelt zelf dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing reeds één jaar in onwettig verblijf in België was. Daarenboven is het op lezing van de bestreden beslissing duidelijk dat deze vaststelling niet determinerend was voor het opleggen van een inreisverbod voor 15 jaar, wel de gepleegde strafrechtelijke feiten en de ernstige redenen van openbare orde die gelet op deze feiten volgens verweerder spelen. Voor deze ernstige redenen van openbare orde zelf blijkt niet dat wordt verwezen naar het illegaal verblijf van verzoeker of het belang van de immigratiecontrole, zoals verzoeker lijkt aan te geven. Hiernaar wordt enkel bijkomend verwezen voor de beoordeling van de proportionaliteit van een inreisverbod voor 15 jaar. Het gegeven dat verzoeker de strafrechtelijke feiten niet pleegde vanuit onwettig verblijf, doet over dit alles ook niet anders oordelen en

haalt de voorziene motivering evenmin onderuit. In zijn motivering geeft verweerder zo ook duidelijk aan dat de gepleegde feiten net de reden waren voor de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, wat dus impliceert dat hij op dat ogenblik inderdaad in legaal verblijf was.

2.2.6. Zoals verzoeker correct opmerkt, is voor het opleggen van een inreisverbod van meer dan 5 jaar – zoals in casu – vereist dat er sprake is van een “*ernstige bedreiging*” voor de openbare orde en dient dit door de minister of zijn gemachtigde specifiek te worden gemotiveerd “*door te steunen op een risicoanalyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal betekenen*” (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.67.3.).

Zoals reeds werd vastgesteld, steunt verweerder zijn beslissing om een inreisverbod voor 15 jaar op te leggen wel degelijk op de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en moet worden aangenomen dat hij voor dit standpunt mede verwijst naar zijn beoordeling in de eerder door hem genomen beslissingen waarin reeds uitvoerig werd gemotiveerd omtrent de (voldoende) ernstige redenen van openbare orde en het reële risico op recidive. De meeste recente beslissing dateerde zo ook van slechts ongeveer een maand voor het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder geeft aan dat hij van mening is dat het ernstige gevaar voor de openbare orde nog steeds voorhanden is.

De verdere beoordeling hieromtrent wordt mee onderzocht in het kader van de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale

overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken;
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, §§ 63 en 68).

Specifiek wat het negende Boultif/Üner-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15,

Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere marge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familielevens noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familielevens (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM, wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn drie minderjarige kinderen in België en dat hij daarnaast, gelet op de duur van het verblijf in België, ook een privéleven in dit land heeft opgebouwd, zodat het bestreden inreisverbod een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker werd een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat het bestuur een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens gezin enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

In dit verband is het relevant en van belang vast te stellen dat de bestreden beslissing volgt op de eerder reeds genomen beslissing van 24 februari 2020 tot beëindiging van het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook de op 29 oktober 2019, op 17 september 2020 en op 16 maart 2021 om redenen van openbare orde afgewezen aanvragen tot gezinshereniging. In deze verschillende beslissingen werd telkens ook reeds overgegaan tot een belangenafweging tussen de redenen van openbare orde en de gezins- en persoonlijke belangen van verzoeker. De thans bestreden beslissing ligt in het verlengde van deze eerdere beslissingen en beoordelingen, en kan er niet los van worden bekeken. De thans bestreden beslissing verwijst ook naar deze eerder reeds genomen beslissingen en benadrukt dat verzoeker hiertegen niet in beroep ging.

In zijn beslissing van 24 februari 2020 tot beëindiging van het recht op verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten stelde verweerder vast dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke gedragingen, nog steeds een ernstige bedreiging is voor de openbare orde. Hij benadrukte het gegeven dat verzoeker herhaaldelijk ernstige inbreuken pleegde op de openbare orde en de bijzondere ernst van de gepleegde misdrijven. Hij wees op een gebrek aan schuldinzicht en berouw en een voortdurende criminele en gevaarlijke ingesteldheid. Hij stelde dat van mei 2009 tot maart 2017 de rechtbanken wezen op verzoekers volharding in de delinquentie ondanks herhaalde waarschuwingen, een gebrek aan inzicht in

de ernst van de feiten, de systematische recidive, het gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en het gevaar dat van hem uitgaat. Rekening houdend met de volharding in de gevaarlijke criminele gedragingen was verweerder van mening dat het risico op recidive reëel is. Verweerder hield verder rekening met de gegevens dat verzoeker op 25 februari 2014 uit de echt was gescheiden en dat zijn drie minderjarige kinderen in België verblijven. Hij hield er ook rekening mee dat de kinderen de Belgische nationaliteit hebben en zij niet samenwonen met verzoeker. Hij wees erop dat het voor verzoeker mogelijk is om regelmatige contacten te onderhouden met zijn kinderen door middel van de moderne communicatiemiddelen – zoals internet, Skype, telefoon, ... – en het daarnaast ook mogelijk is voor de kinderen om, vergezeld door hun moeder, hun vader te komen bezoeken in zijn land van herkomst. De kinderen en hun moeder zijn immers vrij het Belgische grondgebied uit te reizen en er terug binnen te komen. Verweerder wees er nog op dat na een verblijf van 16 jaar in België kan worden aangenomen dat verzoeker een sociale netwerk heeft opgebouwd in dit land, maar dit gegeven niet kan opwegen tegen de redenen van openbare orde. Hetzelfde gold volgens verweerder voor het gegeven dat verzoeker Nederlands spreekt, dat hij reeds werkte in België en dat hij sinds 2019 werkt in de bouw. De in België gevolgde opleidingen en opgedane werkervaring kan door verzoeker, volgens verweerder, ook nuttig worden aangewend in het land van herkomst. Rekening houdend met zijn leeftijd, zag verweerder geen redenen dat verzoeker zijn professionele leven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Verweerder was van oordeel dat het ernstig, werkelijk en actueel gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dat zijn familiale en persoonlijke belangen.

In de meest recente beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 16 maart 2021 kan verder de volgende geactualiseerde beoordeling en belangenafweging inzake de redenen van openbare orde en gezins- en persoonlijke belangen van verzoeker worden teruggevonden:

“Uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betrokkene is duidelijk een recidivist. In januari 2009 werd hij een eerste keer veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Brugge wegens bendevoorming en diefstal met braak. Betrokkene heeft nadien zijn onaangepast gedrag herhaald. De concrete beschrijvingen van de omstandigheden waarin de misdrijven plaats vonden toont ook aan dat betrokkene keer op keer een belangrijk aandeel had in het misdrijf. Zo bvb in het vonnis van 23.11.2010 (Rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk), waar het gaat om (koper)diefstal en gebruik van geweld of bedreigingen staat dat ‘De eerste en tweede beklaagde worden samen vervolgd wegens diefstal met gelijkgesteld geweld met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd onder twee van de in artikel 471 SW. Vermelde omstandigheden. (...) De eerste beklaagde A.V. herkende tijdens zijn hoorzitting formeel de foto van tweede beklaagde [A.A.] als zijnde de opdrachtgever van de feiten.; of in het vonnis van het Hof van Beroep van Gent van 28.03.2017 waar het gaat over een vechtpartij in de gevangenis: ‘Ten overvloede benadrukt het hof dat er niet de minste twijfel over kan bestaan dat de beklaagde [A.I.], samen met de oorspronkelijk medebeklaagde [M.U.], op voorhand had gepland om op 25 april 2015 tijdens de wandeling in de Rijksgevangenis te Gent met het slachtoffer B.T. een gevecht aan te gaan en deze laatste slagen en verwondingen toe te brengen. Verschillende gedetineerden getuigden bovendien dat het slachtoffer in de val was gelokt, doordat hem was voorgesteld een gevecht van man tot man aan te gaan, maar dat hij integendeel onmiddellijk door een ganse groep in elkaar werd geslagen.’ Nadien volgen een aantal getuigenissen waaruit keer op keer naar voren komt hoe betrokkene de eerste slag toediende, na dewelke het slachtoffer onmiddellijk knock-out was. De rechtbank heeft dit relaas van de feiten ook bevestigd gezien in de camerabeelden die van het incident werden gemaakt. De Veiligheid van de Staat omschrijft in de brief van 5.09.2018 onder kenmerk NA/2018/1759 het gedrag van betrokkene als volgt: ‘[I.] is gekend omwille van zijn contacten binnen het radicaal-islamitische milieu, voornamelijk te situeren in de Kaukasische gemeenschap van West-Vlaanderen. Hij kwam naar voor in enkele gerechtelijke dossiers omtrent extremistische activiteiten maar werd nooit gerechtelijk vervolgd hiervoor. Hij is uiteraard eveneens gekend in een criminele context en verblijft sedert 2009 geregeld in een Belgische gevangenis. Na een zwaar agressie-incident in de gevangenis van Gent in april 2015 werd hij overgebracht naar de gevangenis van Hasselt. Hij werd in december 2017 op de Celex-lijst geplaatst door DG EPI omwille van zijn vermeende betrokkeneheid als explosievenexpert bij een terroristische groepering in de Emiraat van de Kaukasus, dit kon niet geverifieerd worden door onze dienst. Los van vermoedens van religieuze radicalisering is [I.A.] een leidersfiguur intra muros die niet terugdeinst voor geweld om zijn wil op te leggen. Er is sprake van tal van intensieve contacten met andere gedetineerden die gekend zijn en opgevolgd worden in het kader van extremisme/terrorisme en zware criminaliteit.’ De VSSE concludeert dat er geen extremistisch/terroristisch risico uitgaat van betrokkene en de contacten voornamelijk te verklaren zijn door zijn etnische afkomst. Op 04.11.2019 alsook op 16.03.2021 werd bovendien andermaal bevestigd dat deze informatie nog steeds actueel is.

Tot slot is betrokkene in strafuitvoering geweest vanaf september 2010 en werd hij pas sinds december 2019 voorwaardelijk in vrijheid gesteld. Hij dient zich dus heden nog steeds, en dit tot 2024, aan voorwaarden te houden. Hij is dus iets meer dan 9 jaar in strafuitvoering geweest, onder verschillende modaliteiten. Het is dan ook straf vast te stellen dat betrokkene, na zo'n recent verkregen voorwaardelijke invrijheidstelling, reeds opnieuw een PV op zijn naam heeft opgelopen (cfr. consultatie ANG). Betrokkene is dus reeds opnieuw in aanraking gekomen met de politie/het gerecht. Wat de feiten en het onderzoek exact inhouden en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt in de afgespeelde feiten, is (nog) niet duidelijk. Toch houdt de vermelding van een nieuw PV in het ANG op naam van betrokkene wel een indicatie in dat hij het niet kan laten zich niet te houden aan de geldende regels in België.

De kans is dus reëel dat dit gedrag zich in de toekomst zal herhalen. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar geacht voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers zijn familiaal leven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden inbreuken te plegen op de strafwetgeving, terwijl hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag ernstige gevolgen kon hebben voor het behouden/verkrijgen van het verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan. Betrokkene is vader van drie Belgische kinderen nl. van [K.I.] geboren op (...)2004, van [T.I.] geboren op (...)2006 en van [K.I.] geboren op (...)2012. Het vaderschap heeft betrokkene er allerminst toe aangezet zich meer verantwoordelijk te gedragen, wel integendeel. Alle misdrijven waarvan sprake, vonden plaats nadat betrokkene vader was geworden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij daarmee het belang van zijn gezin, zijn kinderen, voor ogen heeft gehad. Hij werd nochtans erkend als vluchteling op 16.02.2006 en genoot dientengevolge internationale bescherming door België. Hij heeft van deze kans geen gebruik gemaakt om een nieuw leven op te bouwen in België, vrij van vrees tot vervolging zoals vermoedelijk in eigen land, maar ook met respect voor de Belgische strafwetgeving. Op 23.10.2016 werd dan ook het statuut van erkend vluchteling terug ingetrokken overeenkomstig art. 55/3/1 van de wet van 15.12.1980 door het Commissariaat-Generaal van de vluchtelingen. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep, hetwelke echter werd verworpen door de RvV op 05.12.2019 bij arrest 199 681.

De documenten die zouden moeten getuigen van de affectieve en financiële band tussen betrokkene en het kind (of de kinderen), wegen niet voldoende op tegenover het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde. Hij legde daartoe in het verleden en heden allerlei stukken voor, met name o.a. bewijzen van betalingen voor, waaronder slechts enkele aan de moeder van zijn kinderen, alsook een aantal foto's en What's app berichten met zijn zoon. In het dossier zit verder een beschikking kort geding van 26.06.2013, akkoord-conclusie ter zitting bij de rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge, sectie Familie- en Jeugdrechtbank op 26.10.2017, onderhoud met de dochter [K.] dd. 14.10.2020, vonnis Familie- en Jeugdrechtbank dd. 23.10.2020 en 09.11.2020.

Uit het dossier blijkt vooreerst dat betrokkene heden 225 euro aan alimentatie per maand verschuldigd is aan de moeder van de kinderen (cfr. vonnis dd. 09.11.2020). Vooreerst wat betreft de enkele betalingen van betrokkene aan de moeder van de kinderen, daarmee komt mijnheer eigenlijk alleen maar de afspraken na waartoe hij verplicht is. Verder lijkt betrokkene betrokkene heden enkel nog naar zijn eigen minderjarige kinderen te storten, hetgeen toch vreemd te noemen valt, gelet hij wel degelijk over het rekeningnummer van de moeder van de kinderen beschikt en de alimentatie dient als bijdrage in het levensonderhoud van de kinderen. Hoe dan ook, de afspraken met betrekking tot de alimentatie kunnen evenzeer vanuit het buitenland worden nageleefd. Verder wat de foto's betreft, willen we best aannemen dat dit foto's zijn van betrokkene met zijn kinderen. Van een foto valt weliswaar niets meer af te leiden. Daarmee weten we niet hoe betrokkene concreet tegenover zijn kinderen staat, in hoeverre hij enige verantwoordelijkheid voor hen opneemt, mee in staat voor hun opvoeding. De WhatsAppberichten die overeenkomstig de verklaring van de advocaat, berichten zijn tussen vader en zoon kunnen eigenlijk niet als dusdanig geïdentificeerd worden. Het is niet dat er uit die berichtjes enige conversatie tussen vader of zoon blijkt. Verder werd een kaartje voorgelegd die de kinderen maakten ter gelegenheid van betrokkenes 34e verjaardag, zo'n 4 jaar geleden, en werd er op 03.01.2020 eveneens een briefje aan het dossier toegevoegd in het kader van het hoorrecht. Daaruit blijkt uiteraard genegenheid van de kinderen ten aanzien van hun vader, maar verder lijkt betrokkene vooral een rol te spelen op materieel vlak: betrokkene blijkt heel wat dure cadeaus te kopen en veelvuldige geldstortingen aan de kinderen zelf doen. Niets weerhoudt betrokkene er natuurlijk van om vanuit het land van herkomst of origine dit patroon verder te zetten en hen verder financieel/materieel te ondersteunen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de kinderen tot op heden nog steeds hun hoofdverblijf bij hun moeder hebben. Uit de verklaring van de dochter tijdens haar onderhoud met de Familierechter blijkt het volgende: "Ik woon nu bij mijn mama. Ik heb contact met papa. Hij heeft een tijdje in de gevangenis

gezeten. Hij heeft een huis in Antwerpen, denk ik. Ik denk dat hij al twee jaar in Antwerpen woont. Hij heeft ook werk. Ik weet niet wat hij doet van werk.

Hij komt meestal de zaterdag, niet altijd. Hij belt en zegt dat we gerust mogen langskomen. We gaan dan ook naar buiten met hem. [...] Als papa vraagt om langs te gaan, zeg ik meestal ja, niet altijd." Uit het vonnis Familie- en Jeugdrechtbank dd. 09.11.2020 blijkt dat ook [T.] een onderhoud heeft gehad met de familierechter, maar dit werd niet aan huidige aanvraag gevoegd. In elk geval kan uit het vonnis dd. 09.11.2020 blijken dat er geen betwisting bestond omtrent behoud van het hoofdverblijf van de kinderen bij de moeder. Verder werd een verblijfsregeling van één dag om de 14 dagen bij de vader afgesproken, waarbij vader zich naar Oostende begeeft. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan allerm minst worden vastgesteld dat betrokkene intensieve contacten met de kinderen onderhoudt en/of echt actief deelneemt aan hun opvoeding. Afgaande op de voorliggende stukken werd hoe dan ook afgesproken dat de moeder van de kinderen de voornaamste zorgdrager is, en werd dit eveneens zo vastgelegd door de Rechtbank. Het is dus niet omdat betrokkene geen verblijfsrecht zou krijgen als familielid dat de kinderen noodzakelijkerwijze het land zouden moeten verlaten. Naargelang de verblijfssituatie van mijnheer, kunnen zij nieuwe afspraken maken over hoe zij het contact tussen vader en kinderen wensen te organiseren. Het vonnis benadrukt immers dat de door de rechtbank besloten regeling geldt tenzij andersluidende overeenkomst tussen partijen. Niets belet betrokkenen dus om in functie van de verblijfssituatie van de vader samen, gelet op het gedeelde ouderlijke gezag, in het belang van de kinderen een andere omgangsregeling uit te werken. Met occasionele bezoeken en intensief contact via nieuwe sociale media kunnen zij hun contact onderhouden. Veel verschil met de graad van omgang met de vader van afgelopen jaren hoeft er niet te zijn. Betrokkene verbleef immers sinds 2009 regelmatig in de gevangenis waarbij hij dus geen kans had om deel uit te maken van het dagelijks leven van de kinderen. De kinderen hebben het tot op heden vaak moeten stellen zonder de fysieke nabijheid van hun vader, niets sluit uit dat ze dus een regeling kunnen treffen waarbij in de toekomst intense waardevolle contacten kunnen plaatsvinden, desgevallend op een andere wijze geregeld.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Overeenkomstig art 43 §2 dient bij het nemen van een dergelijke beslissing ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat ons heden niets ongunstigs bekend is voor wat betreft zijn leeftijd. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij uiterst jong is of uitermate oud zou zijn waardoor deze beslissing inhumain zou zijn. Uit het huidige dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische problematiek dewelke betrokkene niet in staat stelt te reizen (wel integendeel, uit voorgelegde foto's blijkt ook dat betrokkene recentelijk reeds gereisd heeft met het vliegtuig) of waarvoor hij enkel in België medische verzorging/opvolging zou kunnen krijgen.

Voor wat de duur van het verblijf in het Rijk betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaard heeft België ingereisd te zijn op 07.12.2004, met andere woorden bijna 16 jaar geleden. Deze jaren van verblijf in België zijn bovendien geen jaren van ononderbroken en regelmatig verblijf geweest gelet op de verscheidene periodes van detentie. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat het CGVS op 23.12.2016 zich genoodzaakt zag betrokkenes vluchtelingenstatus op te heffen. Er werd tegen voormelde beslissing van het CGVS beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), hetwelke inmiddels op 02.12.2019 werd verworpen. Er dient duidelijk gesteld te worden dat betrokkene geen rechten kan putten uit illegaal verblijf of uit verblijfsrecht waaraan een einde diende gesteld te worden.

Betrokkenes is dus al zeer lang gekend als vreemdeling in België. Zoals voorheen vermeld is hij ook jarenlang erkend geweest als vluchteling. Bij een dergelijk statuut horen tal van rechten, zoals toegang tot onderwijs en tot de gehele arbeidsmarkt, mogelijkheid tot het volgen van (gratis) cursussen Nederlands en inburgering en uiteraard alle andere mogelijke faciliteiten waar Belgen ook toegang toe hebben zoals kwaliteitsvolle gezondheidszorg, trajectbegeleiding als werkzoekende, recht op ondersteuning bij het vinden van een woning (ev. in de vorm van een sociale huurwoning of een huursubsidie) enz. Betrokkene heeft daarbij dus tal van kansen gekregen (cfr. voorgelegde deelcertificaten Nederlandse lessen in de periode van 2010 tot 2014 en een attest dd. 24.04.2015 met betrekking tot verworven competenties, uitgereikt door Leerpunt – centrum voor basiseducatie, attesten

VDAB, ...) maar blijkt daar jaren later, behoudens het stichten van een gezin, niet veel positiefs mee gedaan te hebben. Vandaar dat de duur van zijn verblijf in België ondergeschikt wordt geacht aan het nemen van deze beslissing. Het palmares dat betrokkene aan inbreuken op de openbare orde heeft verzameld, kan bezwaarlijk getuigen van integratie. Het aantal jaren verblijf is enkel relevant voor zover dat verblijf van integratie zou getuigen, dit is in casu allerminst het geval.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan opgemerkt worden dat er niet kan blijken dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Betrokkenes gezinssituatie werd verder hierboven reeds grotendeels besproken. Voor zover de voorgelegde bewijzen van affectieve banden met de kinderen zonder meer dienen aangenomen te worden, kan gesteld worden dat blijkt dat betrokkene geregeld met zijn kinderen contact heeft via het chatprogramma Whatsapp, en dat zij reeds samen enkele uitstappen hebben ondernomen. Eveneens lijkt betrokkene met zijn zoon een vliegreis ondernomen te hebben. Huidige beslissing houdt niet in dat betrokkene dergelijke contacten met zijn kinderen niet zouden kunnen onderhouden, noch dat hij financieel niet meer zou kunnen bijdragen aan de kinderen en hun opvoeding. Niets weerhoudt betrokkene er immers van om ook de affectieve banden vanuit het buitenland te onderhouden. What's App en andere moderne communicatiemiddelen zijn wereldwijd beschikbaar. De fysieke contacten met zijn kinderen kunnen op een andere manier worden onderhouden; betrokkene zou afspraken kunnen maken met de moeder van de kinderen zodat hij hen met enige regelmaat kan zien en betrokkene (eventueel gedeeltelijk van op afstand) zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Gelet de kinderen en hun moeder allen Belg zijn kunnen zij België immers vrijelijk in- en uitreizen. Er kan andermaal worden opgemerkt dat het vonnis dd. 09.11.2020 benadrukt dat de door de rechtbank besloten regeling geldt tenzij andersluidende overeenkomst tussen partijen. In het verleden lijkt er in de rechtbank steeds snel tot een akkoord gekomen te zijn tussen betrokkene en de moeder van de kinderen. Uit niets blijkt dat zij in het belang van de kinderen er niet toe in staat zouden zijn samen een degelijke regeling uit te werken rekeninghoudende met de verblijfssituatie van de vader en het belang van de kinderen.

Wat betreft betrokkenes economische situatie heeft hij bij de aanvraag attest voorgelegd van de zaakvoerder van [O.C.] bvba voorgelegd. De tewerkstelling blijkt goed te lopen. Het is uiteraard heel belangrijk dat betrokkene probeert op een reguliere manier geld te verdienen en niet met misdaad. Echter dient in deze opgemerkt te worden dat de enkele periodes van tewerkstellingen gedurende een periode van 16 jaar kunnen bezwaarlijk als een bewijs van doorgedreven of diepgewortelde integratie worden beschouwd. Bij gebrek aan contra-indicaties dient bovendien geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan.

Van sociale en culturele integratie in België is bezwaarlijk sprake. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische wettelijke bepalingen getuigt expliciet van het tegendeel. Uit de conclusie van de Veiligheid van de Staat, waarin eigenlijk ten voordele van betrokkene blijkt dat zij aan betrokkene geen risico toekennen inzake terrorisme en extremisme, blijkt wel dat betrokkene volgens hen zeer veel contacten heeft in het radicaal extremistische milieu voornamelijk binnen de Kaukasische gemeenschap in West-Vlaanderen die een gesloten groep vormen. Op zich is er uiteraard niets op tegen dat hij goed geïntegreerd is temeer omdat het net personen betreffen die er een radicaal en extremistisch gedachtegoed op nahouden, dewelke haaks op de normen waarden van onze democratische Belgische samenleving. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken dat betrokkene heden nog allerhande schulden openstaan heeft (burgerlijke partijen, penale boeten, gerechtskosten) en reeds enkele afbetalingen lopen heeft of zou opstarten. Ook dit kan bezwaarlijk als een element van integratie worden beschouwd, gelet het een deel is van zijn straf, de betalingen werden hem per vonnis opgelegd. Er werd tot slot door de PSD vastgesteld dat betrokkene antisociale kenmerken vertoont en zich soms eisend en dreigend opstelt. Ook blijkt uit het dossier dat betrokkene heden in therapie is omwille van de vastgestelde agressieproblematiek. Echter dient hierbij gekaderd te worden dat eveneens uit het dossier blijkt dat betrokkene intrinsiek niet gemotiveerd bleek om deze aan te pakken, hij is immers van oordeel dat er geen sprake is van enige agressieproblematiek. Het is pas na aandringen van de Strafvuistvoeringsrechtbank en omdat therapie één van de opgelegde voorwaarden is waar betrokkene zich aan dient te houden, dat hij daadwerkelijk therapeutische hulp heeft gezocht. Dit geeft geenszins blijk van enig schuldinzicht. Betrokkene is sterk begeleid en ondersteund geweest (o.a. door justitieassistent en therapeut), desondanks kwam hij zoals voorheen reeds gesteld intussen al terug in aanraking met de politie/justitie. Uit voorgaande kan in elk geval geen mate van integratie blijken die het nemen van huidige beslissing in de weg zou kunnen staan.

Voor wat betreft de mate van bindingen met het land van oorsprong dient opgemerkt te worden dat betrokkene zijn ouders nog in het land van herkomst leven. Gezien betrokkenes leeftijd en het feit dat betrokkene gemeenschappelijke kinderen heeft met iemand die van dezelfde origine is, kennelijk nog

steeds de voorkeur heeft aan de eigen landstaal om zich in uit te drukken (zie vonnissen, zie het hoorrecht) en volgens eigen verklaring in het hoorrecht verder géén familie hier in België heeft wonen, is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende affiniteit voelt met Tsjetsjenië, de taal of talen die er gesproken worden en er gemakkelijk terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar. Uit de voorgelegde bezoekerslijst van de gevangenis kan bijvoorbeeld ook blijken dat betrokkene, naast bezoeken van zijn advocaten en zijn kinderen, regelmatig contacten onderhield met dhr. [K.M.] (eveneens van Russische nationaliteit en géén houder van het verblijfsrecht). Ook uit de vonnissen blijkt dat betrokkene zich tot op heden voornamelijk lijkt opgehouden te hebben met mensen met dezelfde roots. Daar is uiteraard niets mis mee, maar dat maakt wel dat ook hieruit kan blijken dat zijn sociale en culturele verwevenheid met België minder doorweegt dan de sociale en culturele affiniteit die hij al die tijd met Rusland en haar onderdanen heeft behouden. De banden met België wegen in elk geval niet op tegen die met het land van herkomst.”

Zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, en niet wordt betwist, ging verzoeker niet in beroep tegen de voormelde beslissingen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Specifiek wat de meest recente beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 16 maart 2021 betreft, tonen de voorliggende stukken aan dat deze beslissing bij aangetekende brief van 19 maart 2021 van de stad Antwerpen aan verzoeker is betekend en hij deze brief op 26 maart 2021 afhaalde in het postkantoor. In alle gevallen moet dus worden aangenomen dat de beroepstermijn tegen deze beslissing reeds was verstreken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zonder dat blijkt dat verzoeker beroep aantekende. De voormelde beslissingen zijn dus definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Door op geen enkel ogenblik beroep aan te tekenen, heeft verzoeker niet formeel aangegeven dat hij niet akkoord kon gaan met de genomen beslissingen en de hierbij doorgevoerde beoordelingen en belangenafwegingen. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij ten gepaste tijde opkomt tegen in zijn hoofd genomen beslissingen die zijn belangen nadelig kunnen beïnvloeden en waarmee hij niet akkoord kan gaan. Gelet op de stukken van het administratief dossier moet trouwens ook worden aangenomen dat verzoeker ten tijde van het nemen van de verschillende voormelde beslissingen reeds de bijstand genoot van een advocaat.

Zoals reeds werd gesteld, ligt de thans bestreden beslissing in het verlengde van de eerdere beslissingen en beoordelingen en kan deze er niet los van worden bekeken. Er wordt ook verwezen naar de eerdere beslissingen. Hierbij moet ook worden benadrukt dat de beoordeling en belangenafweging van 16 maart 2021 zeer recent zijn.

Wat betreft de vastgestelde ernstige bedreiging voor de openbare orde:

Zoals reeds werd aangegeven, stelde verweerder in zijn beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 17 maart 2020 reeds vast dat er in hoofd van verzoeker ernstige redenen van openbare orde spelen en motiveerde deze zeer recent in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 16 maart 2021 nog uitvoerig waarom volgens hem verzoeker actueel nog steeds een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde (en waarom dit zwaarder weegt dan verzoekers gezins- en persoonlijke belangen in België). Hij wees hierbij op de aard en de ernst van de feiten en benadrukte het gegeven dat verzoeker meermaals recidiveerde en hij keer op keer een belangrijk aandeel blijkt te hebben gehad in de gepleegde feiten. Hiervoor werd concreet ingegaan op enkele bevindingen van de strafrechter. Hierbij werd ook geduid dat verzoeker pas sinds december 2019 voorwaardelijk in vrijheid is gesteld en hij zich nog steeds, dit tot 2024, aan voorwaarden dient te houden. Hij merkte nog op dat verzoeker intussen opnieuw een PV op zijn naam heeft. Hij achtte de kans reëel dat verzoeker zijn gedrag naar de toekomst toe zal herhalen. Hij wees er trouwens nog op dat alle door verzoeker gepleegde feiten plaatsvonden nadat hij vader was geworden, zodat het duidelijk is dat het familieleven verzoeker er niet van weerhoudt inbreuken op de strafwetgeving te plegen. Verder stelde hij ook vast dat verzoeker nog steeds allerhande schulden heeft openstaan, ook al heeft hij reeds enkele afbetalingen lopen, die deel zijn van zijn straf nu de betalingen hem per vonnis zijn opgelegd en dat de psychosociale dienst heeft vastgesteld dat verzoeker antisociale kenmerken vertoont en zich soms eisend en dreigend opstelt en hij pas bereid was tot therapie voor de vastgestelde agressieproblematiek na aandringen van de strafuitvoeringsrechtbank en omdat therapie één van de opgelegde voorwaarden is waar betrokkene zich aan dient te houden. Dit getuigt volgens verweerder andermaal niet van schuldinzicht.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat verzoeker actueel nog steeds moet worden geacht een ernstig gevaar te vormen voor de openbare orde en handhaaft hij zodoende zijn eerdere beoordelingen hieromtrent.

Verzoeker betoogt thans dat hij zijn straffen recent heeft uitgezeten en dat het gegeven dat hij in het verleden misstappen heeft begaan nog niet betekent dat er automatisch actueel nog een gevaar is voor de openbare orde. Hij stelt zijn leven te hebben gebeterd sinds het plegen van de laatste strafbare feiten vier jaar geleden, mede door de invloed van een vaste job en een nieuwe woonplaats in Antwerpen. Hij voert aan nieuwe perspectieven te hebben gekregen en erg gemotiveerd te zijn om voor zijn kinderen en zijn job zijn leven weer op de rails te zetten.

Verzoeker brengt, in vergelijking met de voorgaande beslissing van 16 maart 2021 die definitief in het rechtsverkeer is en waarin nog steeds een actueel en reëel risico op recidive werd vastgesteld, geen nieuwe elementen of omstandigheden naar voor die maken dat thans anders had moeten worden beslist inzake het ernstige gevaar voor de openbare orde. Het tijdsverloop tussen de beslissingen is ook verwaarloosbaar. Bijgevolg blijkt ook niet dat in de bestreden beslissing een meer uitgebreide motivering zich opdroeg inzake de ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Uit het geheel van de voorliggende gegevens blijkt niet dat verweerder zonder meer en op automatische wijze op basis van het enkele gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen heeft geoordeeld dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Er moet worden aangenomen dat verweerder zijn eerdere beoordeling handhaafde dat de door verzoeker gepleegde feiten maken dat hij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Deze beoordeling steunde op onder meer de ernst en de aard van de gepleegde feiten – waaronder gewelddelicten –, het gegeven dat verzoeker meermaals recidiveerde, het gegeven dat hij zich nog tot 2024 aan voorwaarden dient te houden – wat door hem niet concreet wordt weerlegd – en het gegeven dat het familiaal leven verzoeker in het verleden duidelijk niet heeft weerhouden van de gepleegde feiten. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat er actueel nog steeds een ernstig gevaar bestaat voor de openbare orde en het risico op recidive reëel is. Het louter wijzen op de aanwezigheid van de kinderen in België volstaat niet om de gedane beoordeling onderuit te halen, gelet op de niet-betwiste vaststelling dat alle door verzoeker gepleegde feiten zijn gepleegd nadat hij vader werd. Verzoeker wijst er verder nog op dat hij intussen een vaste job heeft en een nieuwe woonplaats in Antwerpen, zodat hij thans nieuwe perspectieven heeft. Hij gaat er hierbij echter aan voorbij dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet langer was gerechtigd om te werken en te verblijven in België. Dit volgde uit de eerdere beslissingen tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nu verzoeker tegen geen van deze beslissingen in beroep is gegaan, kan hij moeilijk spreken van verdere perspectieven qua werk en verblijf in België die moeten aantonen dat het actuele gevaar voor de openbare orde zou zijn geweken. Verzoeker geeft verder trouwens ook niet aan dat hij niet langer allerhande schulden die kaderen in de hem opgelegde straffen heeft openstaan. Evenmin heeft verzoeker op enig ogenblik aangegeven te betwisten dat de psychosociale dienst vaststelde dat hij antisociale kenmerken vertoont en zich soms eisend en dreigend opstelt en dat het niet getuigde van veel schuldinzicht waar hij pas bereid werd bevonden tot therapie voor de vastgestelde agressieproblematiek na aandringen van de strafuitvoeringsrechtbank en omdat therapie één van de opgelegde voorwaarden is waar hij zich aan dient te houden.

Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting de beoordeling niet onderuit haalt dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Wat betreft verzoekers gezinsleven met zijn drie minderjarige kinderen:

Het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn drie minderjarige kinderen die de Belgische nationaliteit hebben, wordt niet betwist.

Reeds in de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2020 is verweerder overgegaan tot een belangenafweging tussen de redenen van openbare orde en de gezinsbelangen en tot een beoordeling van de mate waarin het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen kan worden verdergezet bij een terugkeer van verzoeker naar Rusland. Hierbij hield verweerder rekening met de Belgische nationaliteit van de kinderen en het gegeven dat de kinderen niet samenwonen met verzoeker. Verweerder oordeelde dat het voor verzoeker mogelijk is om regelmatige contacten te onderhouden met zijn kinderen door middel van de moderne

communicatiemiddelen – zoals internet, Skype, telefoon, ... – en het daarnaast ook mogelijk is voor de kinderen om, vergezeld door hun moeder, hun vader te komen bezoeken in zijn land van herkomst. Hij merkte op dat de kinderen en hun moeder vrij zijn het Belgische grondgebied uit te reizen en er terug binnen te komen.

Ook in de navolgende beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, waarbij verzoeker telkens het recht op gezinshereniging met zijn Belgische kind(eren) werd geweigerd, werd een belangenafweging gemaakt en de voormelde beoordeling aangehouden. In de zeer recente beslissing van 16 maart 2021 werd zeer uitvoering ingegaan op het gezinsleven van verzoeker met zijn kinderen. Voorafgaand aan het nemen van deze beslissing had verzoeker de mogelijkheid om allerhande stukken voor te leggen inzake de banden met zijn kinderen, waarvan hij ook gebruik maakte. Zo legde hij o.a. bewijzen van betalingen voor, alsook een aantal foto's en WhatsApp berichten met zijn zoon. Verweerder hield bij zijn beoordeling verder rekening met een beschikking in kort geding van 26 juni 2013, een akkoord-conclusie ter zitting bij de familie- en jeugdrechtbank van 26 oktober 2017, een onderhoud met de oudste dochter op 14 oktober 2020 en de vonnissen van de familie- en jeugdrechtbank van 23 oktober 2020 en 9 november 2020. Verweerder oordeelde dat de afspraken met betrekking tot de alimentatie evenzeer vanuit het buitenland kunnen worden nageleefd. Verder oordeelde hij dat verzoeker door het voorleggen van foto's met zijn kinderen nog niet aantoonde in hoeverre hij concrete verantwoordelijkheid opneemt voor zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding. Hij erkende dat uit de voorliggende stukken een band blijkt tussen de kinderen en hun vader, maar stelde vast dat verzoeker in het gezin vooral een rol speelt op materieel vlak, wat ook kan vanuit het land van herkomst. Hij benadrukte andermaal dat de kinderen nog steeds hun hoofdverblijf hebben bij de moeder. Hij citeerde uit de verklaringen van de oudste dochter, waaruit ook blijkt dat zij onzeker is over waar haar vader precies verblijft en niet weet wat voor werk hij juist doet. Hij wees erop dat er voor de familierechtbank een regeling is afgesproken waarbij de kinderen om de 14 dagen één dag (overdag) met de vader doorbrengen, waarbij verzoeker zich naar de verblijfplaats van de kinderen begeeft. Hij oordeelde dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat verzoeker intensieve contacten met zijn kinderen onderhoudt en/of actief deelneemt aan hun opvoeding. Hij stelde dat afgaande op de voorliggende stukken hoe dan ook werd afgesproken dat de moeder van de kinderen de voornaamste zorgdrager is, en dit eveneens zo werd vastgelegd door de rechtbank. Hij oordeelde dat, naargelang de verblijfssituatie van verzoeker, hij en de moeder van de kinderen nieuwe afspraken kunnen maken over hoe zij het contact tussen vader en kinderen wensen te organiseren. Hij was van mening dat verzoeker het contact met zijn kinderen kan onderhouden via intensief contact via de '*nieuwe sociale media*' en bezoeken met enige regelmaat van de kinderen aan hem. Rekening houdend met de Belgische nationaliteit van de kinderen en hun moeder zag verweerder immers geen problemen voor hen om België vrijelijk in en uit te reizen om verzoeker te bezoeken. Nog merkte hij op dat in het verleden er in de rechtbank steeds snel een akkoord kon worden bereikt tussen verzoeker en de moeder van de kinderen, zodat uit niets blijkt dat de ouders er in het belang van hun kinderen niet toe in staat zouden zijn om een degelijke regeling uit te werken rekening houdend met de verblijfssituatie van verzoeker en de belangen van de kinderen. Hij stelde dat dit geen groot verschil hoeft te vormen in de graad van omgang van de kinderen met hun vader gedurende de afgelopen jaren, nu verzoeker sinds 2009 regelmatig in de gevangenis heeft verbleven waarbij hij geen kans had om deel uit te maken van het dagelijks leven van de kinderen. Hij benadrukte dat de kinderen het tot op heden vaak hebben moeten stellen zonder de fysieke nabijheid van hun vader. Hij wees er nog op dat verzoeker reeds contact blijkt te hebben met zijn kinderen via WhatsApp en dat hij en zijn zoon ook reeds samen een vliegreis lijken te hebben ondernomen. Zoals gezegd, ging verzoeker niet in beroep tegen deze beslissing en liet hij deze beoordeling zo ongemoeid.

In de thans bestreden beslissing herhaalt verweerder dat de kinderen niet op hetzelfde adres als verzoeker wonen, dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen heeft als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen en dat contact via de moderne communicatiemiddelen mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel blijkt om verzoeker te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Verzoeker kan, gelet op deze voorziene motivering, niet zonder meer voorhouden als zou bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele rekening zijn gehouden met de impact ervan op het gezinsleven met zijn drie kinderen. Verweerder heeft immers aangegeven dat dit gezinsleven kan worden verdergezet, ook als verzoeker verblijft in het land van herkomst, door contacten via de moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van de kinderen aan verzoeker in het land van herkomst. Het komt verzoeker toe met meer concrete en precieze argumenten aan te tonen dat het

bestreden inreisverbod steunt op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling of de gezinsbelangen hierdoor disproportioneel worden benadeeld.

Verzoeker is van mening dat de beoordeling in de bestreden beslissing de toets aan artikel 8 van het EVRM niet doorstaat. Hij betoogt dat niet alle relevante feitelijke gegevens in rekening zijn gebracht, waaronder het feit dat hij zijn kinderen op regelmatige basis ziet. Hij stelt dat *“de sterk afhankelijke gezinsband”* tussen hem en zijn kinderen duidelijk is. Hij wijst erop dat zijn kinderen 16, 14 en 9 jaar oud zijn en zij inwonen bij hun moeder, maar hij hen wekelijks zou zien en de jongste dochter soms zou komen logeren bij hem. Hij geeft aan dat hij en zijn kinderen dan allerlei activiteiten doen. Hij stelt dat zijn kinderen hem ook kwamen bezoeken in de gevangenis. Hij betoogt dat de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat zijn verwijdering geen enorme ontwrichtende impact zal hebben op het leven van zijn kinderen omdat ze niet samenleven. Hij stelt ook maandelijks geld over te maken voor zijn kinderen aan zijn ex-partner of een van de kinderen zelf in het kader van alimentatie en zakgeld. Hij voert aan dat het quasi onmogelijk zal zijn om de affectieve band te onderhouden vanop afstand, in het bijzonder voor zijn jongste dochter. Hij meent dat deze laatste, gelet op haar leeftijd, niet in staat is om zelfstandig contact te onderhouden met haar vader en de telefonische of online contacten met zijn jongste dochter onvermijdelijk erg moeizaam zullen verlopen. Hij merkt nog op dat de kinderen nooit in Tsjetsjenië zijn geweest en zij geen enkele voeling hebben met dit land. Hij betoogt dat hij en de moeder van de kinderen een vechtscheiding achter de rug hebben en het erg onwaarschijnlijk is dat de moeder akkoord zal gaan om de kinderen naar Rusland te sturen om hun vader te bezoeken. Nog wijst hij op het prijskaartje van een reis naar Rusland voor de drie kinderen, waardoor zij hiervoor afhankelijk zullen zijn van anderen om deze bezoeken te financieren. Verder wijst verzoeker erop dat zijn twee jongste kinderen niet beschikken over de Russische nationaliteit, enkel over de Belgische nationaliteit, waardoor zij visumplichtig zijn in Rusland. Hij betoogt dat het niet of onvoldoende is onderzocht in hoeverre het, gedurende de termijn van het inreisverbod, mogelijk zal zijn voor de kinderen om hem te bezoeken in Rusland als Belgische onderdanen en in welke mate de contacten via de moderne communicatiemiddelen volstaan om de affectieve banden te onderhouden en dit alles strookt met het hoger belang van de kinderen. Het hoger belang van het kind is volgens hem niet in rekening gebracht, nu niet blijkt dat de leeftijd van de kinderen of hun kwetsbare positie in rekening is gebracht. Hij stelt dat de kinderen hun mannelijk rolmodel zullen verliezen, zonder goed te kunnen begrijpen waarom hij verdwijnt. Hij stelt dat de contacten *“quasi onmogelijk”* kunnen worden onderhouden bij een verwijdering, de bestaande banden volledig zullen worden verbroken en hem en zijn kinderen de mogelijkheid wordt onzegd om de hechte band verder uit te bouwen. Hij stelt dat de kinderen worden gescheiden van hun vader en hun recht op rechtstreeks persoonlijk contact met hun vader wordt aangetast. Verzoeker geeft aan dat er volgens hem ernstige hindernissen bestaan voor zijn kinderen om contact te onderhouden met hun vader, gelet op hun nationaliteit, hun jonge leeftijden en gelet op het verbod om het Schengengebied te betreden gedurende 15 jaar. Hij betoogt dat het gezinsleven *“totaal verscheurd wordt”* en hij voor langere tijd zijn kinderen niet zal kunnen zien. Hij is van mening dat in deze omstandigheden de bestreden beslissing niet noodzakelijk is in een democratische samenleving en niet proportioneel is in het licht van zijn gezinsleven met zijn kinderen.

Nu verweerder in maar liefst vier voorgaande beslissingen reeds heeft geoordeeld dat volgens hem het mogelijk is voor verzoeker om zijn gezinsbanden met zijn kinderen te onderhouden bij zijn terugkeer naar Rusland, door afspraken met de moeder over bezoeken met enige regelmaat van de kinderen aan hun vader in zijn land van herkomst en door intense contacten via de verschillende moderne mediakanalen, zonder dat verzoeker op enig ogenblik aangaf dat dit niet het geval zou zijn of hij hiermee niet akkoord was of nog in het kader van het horen voor het nemen van de bestreden beslissing dan nog nieuwe elementen in dit verband naar voor te brengen, toont verzoeker allereerst niet aan dat in de thans voorliggende beslissing het noodzakelijk was om in dit verband een ruimer of verder reikend onderzoek te voeren, rekening houdend met de verschillende eerdere beoordelingen en belangenafwegingen die hieromtrent reeds plaatsvonden. Er moet worden benadrukt dat verzoeker op geen enkel eerder ogenblik te kennen heeft gegeven dat een en ander niet mogelijk was of in strijd zou zijn met het hoger belang van zijn kinderen of het recht op gezinsleven. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn situatie op gezinsvlak, in vergelijking met de voorgaande beslissing van 16 maart 2021 die definitief in het rechtsverkeer is, wezenlijk is gewijzigd.

Verzoeker betoogt thans dat geen rekening is gehouden met het gegeven dat hij momenteel op regelmatige basis zijn kinderen ziet en wijst op de leeftijd van zijn kinderen, maar in de beslissing van 16 maart 2021 werd reeds uitvoerig ingegaan op de verschillende door verzoeker voorgelegde stukken inzake de banden met zijn kinderen en het gegeven dat hij volgens de afgesproken regeling met de moeder, bekrachtigd door de familierechtbank, om de twee weken zijn kinderen gedurende de dag mag

zien, waarvoor hij naar de woonplaats van de kinderen komt. Ook werden in deze beslissing de geboortedata van de kinderen nadrukkelijk vermeld. Dit alles stond er voor verweerder niet aan in de weg dat de gezinsbanden van verzoeker met zijn kinderen ook bij zijn terugkeer naar Rusland kunnen worden verdergezet. De thans door verzoeker aangebrachte documenten over de banden met zijn kinderen lagen reeds voor bij het nemen van de beslissing van 16 maart 2021. Verzoeker toont niet aan dat enig concreet aspect van de gezinsbanden ten onrechte niet reeds in rekening is gebracht.

Zoals aangegeven in de bestreden beslissing, heeft verzoeker sinds 2009 veelvuldig in de gevangenis verbleven. De door verzoeker voorgelegde bezoekerslijst in de gevangenis die handelt over de periode van 4 oktober 2014 tot 11 september 2018 leert dat hij in deze periode van ongeveer 4 jaar slechts 4 keer bezoek kreeg van zijn kinderen. Zijn jongste kind kwam slechts twee keer op bezoek. Verzoeker legt thans een 15-tal foto's voor die moeten aantonen dat hij sinds zijn vrijlating regelmatig contact heeft met zijn kinderen en zij samen uitstapjes maken. Dat hij zijn kinderen wekelijks zou zien of zijn jongste dochter af en toe blijft overnachten, blijkt hier niet noodzakelijk uit. In ieder geval werd in de beslissing van 16 maart 2021 reeds rekening gehouden met de door de familierechtbank bekrachtigde regeling met de moeder dat hij om de twee weken zijn kinderen 1 dag (overdag) mag zien en dat dit momenteel ook het geval blijkt te zijn. Verzoeker maakt dan uitstapjes met zijn kinderen. Verzoeker geeft verder regelmatig geld voor zijn kinderen en af en toe cadeautjes. Evenwel, zoals verweerder reeds aangaf in zijn beslissing van 16 maart 2021, is de financiële of materiële steun voor de kinderen ook mogelijk vanuit het land van herkomst en blijkt verder niet dat verzoeker concrete verantwoordelijkheden opneemt of concreet mee instaat voor de opvoeding en de zorg van de kinderen. Minstens moet worden vastgesteld dat de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de zorg van de kinderen steeds en hoofdzakelijk zijn gedragen door de moeder, bij wie de kinderen ook steeds hebben ingewoond. Al die jaren tot verzoekers recente vrijlating uit de gevangenis zijn de kinderen opgevoed door hun moeder, zonder dat blijkt dat hun vader een belangrijke rol speelde in hun dagdagelijkse gezinsleven. Ook thans blijkt niet dat verzoeker, los van de financiële bijdragen, concrete verantwoordelijkheden opneemt voor zijn kinderen. Het is in deze context dat het motief in de bestreden beslissing moet worden begrepen dat in een dergelijke situatie de impact op de kinderen van een uitwijzing van hun vader minder ingrijpend is dan wanneer er wel steeds sprake was van een dagelijks beleefde gezinssituatie. Het enkele gegeven dat verzoeker recentelijk zijn kinderen regelmatig ziet, doet hier op zich nog geen afbreuk aan, te meer nu verweerder heeft geoordeeld dat, ook als verzoeker verblijft in zijn land van herkomst, intense contacten via de moderne communicatiemiddelen mogelijk blijven en hij het mogelijk acht dat verzoeker en de moeder van de kinderen afspraken kunnen maken over bezoeken met enige regelmaat van de kinderen aan hun vader in het land van herkomst. Niettegenstaande het bestuur in vier eerdere beslissingen reeds wees op deze mogelijkheden en oordeelde dat de gezinsbanden tussen verzoeker en zijn kinderen op deze wijze kunnen worden voortgezet en behouden, uitte verzoeker hiertegen nooit eerder bezwaar noch gaf hij aan dat een en ander niet mogelijk was of inging tegen het hoger belang van zijn kinderen.

Verzoeker voert thans alsnog aan dat het quasi onmogelijk zou zijn om de affectieve band te onderhouden vanop afstand, in het bijzonder wat zijn jongste dochter van negen jaar betreft. Hij stelt dat zijn jongste dochter, gelet op haar leeftijd, niet in staat is om zelfstandig contact te onderhouden met haar vader. De leeftijd van negen jaar maakt redelijkerwijze evenwel toch dat er wel degelijk reeds telefonische of online contacten mogelijk zijn. De oudere zus en broer, van wie in alle geval kan worden aangenomen dat zij gelet op hun leeftijd reeds een zekere zelfstandigheid hebben en zelfstandig overweg kunnen met de verschillende moderne communicatiemiddelen, kunnen hun jongere zus hierin ook steeds helpen. Er blijkt ook niet dat de moeder van de kinderen zich hiertegen zou verzetten en haar jongste dochter hierin niet kan of wil bijstaan, rekening houdend met het gegeven dat de moeder ook akkoord is met het gegeven dat verzoeker zijn kinderen met enige regelmaat kan zien.

Inzake de beoordeling van verweerder dat verzoeker en de moeder van de kinderen, in het belang van hun kinderen, een regeling kunnen uitwerken op basis waarvan de kinderen met enige regelmaat hun vader in Rusland kunnen bezoeken, standpunt van het bestuur waarvan verzoeker reeds meer dan één jaar op de hoogte is, komt verzoeker actueel niet verder dan een loutere bewering dat hij het onwaarschijnlijk acht dat de moeder hiermee akkoord zal gaan. Een concreet bewijselement dat hierop wijst, ligt niet voor. Hij wijst erop dat het een '*vechtscheiding*' betrof, maar gaat hiermee volledig voorbij aan de eerdere vaststellingen van verweerder dat er zonder problemen een omgangsregeling kon worden afgesproken tussen de ouders. Er blijkt niet dat de moeder er zich tegen verzet dat haar kinderen hun vader op regelmatige tijdstippen kunnen zien. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker reeds langer dan een jaar op de hoogte is van dit standpunt van het bestuur, mag van hem toch worden verwacht dat hij in dit verband meer concrete gegevens zou kunnen voorleggen om zijn

standpunt te ondersteunen, wat geenszins het geval is. De moeder van de kinderen is trouwens, net als verzoeker, afkomstig uit Tsjetsjenië en er blijkt niet dat zij de kinderen niet kan vergezellen. In zoverre verzoeker stelt dat zijn kinderen nooit in Tsjetsjenië zijn geweest, is het voor de Raad op basis van de voorliggende stukken niet mogelijk dit na te gaan. Wat er ook van zij, er blijkt niet dat dit gegeven of het gegeven zij geen voeling zouden hebben met dit land hen concreet verhindert om met enige regelmaat hun vader te bezoeken in dit land. Hun grootouders langs vaderskant zouden volgens de eerdere, niet-betwiste, beslissingen ook nog in dit land wonen, zodat dit hen ook de kans kan geven achtergebleven familieleden in het land van herkomst van de ouders te leren kennen.

Het enkele gegeven dat als gevolg van de bestreden beslissing de uitoefening van het gezinsleven met de kinderen die in België bij de moeder verblijven bepaalde financiële kosten en praktische uitdagingen met zich mee kan brengen, waaronder ook het gegeven dat de jongste kinderen hiervoor een visum zouden moeten vragen, zonder dat aannemelijk wordt gemaakt dat deze onoverkomelijk zijn en de uitoefening van het gezinsleven daadwerkelijk kunnen verhinderen, kan evenmin volstaan om aan te tonen dat geen proportionele belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, weerlegt verzoeker de vaststellingen niet dat de banden ook kunnen worden onderhouden bij zijn terugkeer naar het land van herkomst. Hij toont niet aan dat, zoals hij tracht voor te houden, de banden met zijn kinderen zouden worden verbroken, dat hem en zijn kinderen elke mogelijkheid wordt ontzegd om de gezinsband verder uit te bouwen of dat de gezinsbanden totaal worden verscheurd. Evenmin blijkt dat de kinderen het recht op regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met hun vader wordt ontnomen.

In zoverre verzoeker stelt dat de kinderen in een kwetsbare positie verkeren, wordt dit verder niet toegelicht. Los van de kwetsbaarheden die eigen zijn aan kinderen in het algemeen, worden geen specifieke, bijzondere kwetsbaarheden naar voor gebracht. Waar verzoeker nog stelt dat de kinderen hun mannelijk rolmodel zullen verliezen, kan enkel worden opgemerkt dat de kinderen grotendeels en veelal zonder '*mannelijk rolmodel*' zijn opgegroeid zonder dat blijkt dat dit hun concrete belangen negatief heeft beïnvloed. Er blijkt niet dat verzoeker vanop afstand niet betrokken kan blijven bij zijn kinderen. Evenmin liggen concrete aanwijzingen voor dat de bestreden beslissing ernstige psychologische problemen zou meebrengen voor de kinderen.

In de gegeven omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hoger belang van zijn kinderen of zijn gezinsleven met zijn kinderen onvoldoende in rekening werd gebracht en hieromtrent, alle omstandigheden in acht genomen, geen redelijke en evenwichtige afweging heeft plaatsgevonden.

Hoewel het niet is betwist dat verzoeker concrete banden heeft met zijn kinderen waardoor het niet kan worden ontkend dat de bestreden beslissing een impact heeft op de kinderen, blijkt terzelfdertijd op basis van de voorliggende gegevens niet dat verzoeker in het verleden dan wel actueel een dermate gewichtige rol speelt bij de opvoeding van en de zorg voor de kinderen dat zijn aanwezigheid in België is vereist. Dit wordt alleszins niet aangetoond. Onoverkomelijke obstakels om zeer regelmatig via de moderne communicatiemiddelen nauwe contacten te onderhouden of om de kinderen bijvoorbeeld in de vakantieperiodes bij hun vader in diens land van herkomst te laten doorbrengen, worden niet aangetoond. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bestreden beslissing verhindert dat het gezinsleven in de toekomst kan worden verdergezet of dat in deze situatie de hogere belangen van de kinderen in die mate negatief worden benadeeld als gevolg van het gegeven dat verzoeker gedurende langere tijd niet langer in België verblijf kan houden dat deze kunnen opwegen tegen de redenen van openbare orde die spelen in hoofde van verzoeker (zie bijvoorbeeld ook EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om, in geval van gewichtige omstandigheden die verband houden met zijn gezinsleven, bijvoorbeeld mochten er alsnog concrete problemen opduiken voor de kinderen om met enige regelmaat hun vader te komen bezoeken, te verzoeken om alsnog (tijdelijk) opnieuw te worden toegelaten tot een verblijf in België. Verzoeker kan in dat geval steeds om humanitaire redenen de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers privéleven:

In het kader van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2020 werd in dit verband reeds een eerste keer een beoordeling doorgevoerd. Verweerder wees erop dat na een verblijf

van 16 jaar in België kan worden aangenomen dat verzoeker een sociaal netwerk heeft opgebouwd in dit land, maar dit gegeven niet kan opwegen tegen de ernstige redenen van openbare orde. Hetzelfde gold volgens verweerder voor het gegeven dat verzoeker Nederlands spreekt, dat hij reeds werkte in België en dat hij sinds 2019 werkte in de bouw. De in België gevolgde opleidingen en opgedane werkervaring kunnen, volgens verweerder, door verzoeker ook nuttig worden aangewend in het land van herkomst. Rekening houdend met verzoekers leeftijd, zag verweerder geen redenen dat hij zijn professionele leven niet kan verderzetten in het land van herkomst. Verweerder was van oordeel dat het werkelijk en ernstig gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen van verzoeker.

Ook in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 16 maart 2021 werd een zeer concrete belangenafweging doorgevoerd tussen de volgens verweerder nog steeds actuele redenen van openbare orde en de duur van het verblijf, de economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate dat er nog banden zijn met het land van herkomst. Voor de concrete beoordeling kan worden verwezen naar het hierboven weergegeven citaat uit deze beslissing.

In de bestreden beslissing wordt herhaald dat de door verzoeker aangehaalde integratie en tewerkstelling niet opweegt tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde. Verweerder stelt ook vast dat verzoeker niet in beroep ging tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten noch tegen de afwijzende beslissingen inzake de gezinshereniging met zijn kinderen en hij dus ook niet langer is gemachtigd om te werken in België.

Verzoeker wijst op zijn zeer lang verblijf in België. Hij stelt hier quasi zijn volledige volwassen leven te hebben doorgebracht en bijgevolg duurzame banden met zijn omgeving te hebben opgebouwd, cultureel en economisch te zijn geïntegreerd en vrienden en kennissen te hebben. Hij stelt dat niet wordt gemotiveerd over het privéleven en niet blijkt dat dit in rekening is gebracht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze is gemotiveerd over of rekening is gehouden met zijn privéleven in België. Hij betwist ook niet dat hij op geen enkel ogenblik in beroep is gegaan tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten of tegen de afwijzende beslissingen inzake de gezinshereniging met zijn kinderen en hij dus evenmin nog mag werken in België. In deze beslissingen werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker opnieuw een privéleven kan opbouwen in het land van herkomst. Verzoeker gaf tijdens het horen ook niet aan dat in dit verband wezenlijk nieuwe of gewijzigde omstandigheden spelen. Ook thans brengt verzoeker geen argumenten naar voor die kunnen maken dat zulks alsnog niet redelijkerwijze mogelijk is. Verzoeker maakt verder met zijn eerdere algemene uiteenzetting niet aannemelijk op grond van welke precieze banden met België het zou zijn vereist dat hij binnen een kortere periode moet kunnen terugkeren naar dit land. Verzoeker maakt niet met voldoende concrete argumenten aannemelijk dat de gedane beoordeling en belangenafweging door het bestuur disproportioneel zijn.

Verzoeker toont niet aan dat sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn persoonlijke en familiale belangen en het algemeen belang indien hij gedurende 15 jaar het Belgische en Schengengrondgebied niet mag betreden. Er blijkt niet dat enig concreet aspect dat zijn situatie kenmerkt, is veronachtzaamd.

Verzoeker toont een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het hierin vervatte beginsel van de *'fair balance'*, niet aan.

2.2.8. Gelet op de voorgaande vaststellingen inzake het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven en het hoger belang van het kind, toont verzoeker evenmin een schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest.

2.2.9. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder, wat de gegeven motivering voor (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont ook niet met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.10. De bestreden beslissing is een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en geen beslissing tot verwijdering. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en ernstig zieke vreemdelingen verduidelijkt in het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183). Meer concreet heeft het EHRM de hoge drempel verder toegelicht die stelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit dit arrest blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds.

In casu toont verzoeker een dergelijke uitzonderlijke situatie niet aan.

Verzoeker stelt chronische hepatitis B en C te hebben sinds 2015 en hiervoor 6-maandelijks te worden onderzocht in het ziekenhuis. Hij voegt een recent resultaat van laboratoriumonderzoek.

In de beslissing van 16 maart 2021 stelde verweerder reeds vast dat niet blijkt dat verzoeker een medische problematiek heeft die hem verhindert te reizen of waarvoor hij enkel in België medische verzorging of opvolging zou kunnen krijgen. In de bestreden beslissing stelt verweerder opnieuw dat geen contra-indicatie om te reizen blijkt en evenmin blijkt dat verzoeker noodzakelijkerwijze moet worden behandeld in België. Verweerder brengt geen concrete bewijselementen naar voor die deze beoordelingen kunnen weerleggen. Op geen enkele wijze toont verzoeker met een begin van bewijs aan dat hij de 6-maandelijkse opvolging niet kan genieten in zijn land van herkomst of dat er zich op dit vlak problemen zouden kunnen stellen, zodat ook niet blijkt dat hieromtrent een verdere beoordeling door het bestuur noodzakelijk was.

Een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen of een ernstige grief in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt in de thans voorliggende omstandigheden niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van een schending van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat hij op geen enkele wijze duidt waarom hij in het kader van huidige procedure niet op een effectieve wijze zijn grieven in het kader van het EVRM kan laten gelden. Daarnaast wordt opgemerkt dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt. In zoverre verzoeker nog melding maakt van artikel 12 van het EVRM kan nergens in zijn middel een uiteenzetting worden gelezen waarom hij van mening is dat dit artikel door het nemen van de bestreden beslissing in het gedrang zou komen.

2.2.13. Er blijkt ten slotte niet dat verzoeker nog rechtstreeks de schending kan invoeren van de artikelen 5 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, nu deze richtlijn reeds is omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.2.14. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS